

Відпусти мене, доле

Оксана Радушинська

Відпусти мене, доле!
Ні, ні, не на зовсім, не бійся.
Я від тебе назовсім
тепер аж ніяк не втечу.
Відпусти мене тут,
де рівчак й кущ калини розлігся,
Відпусти хоч на мить,
ну, а я — відроблю, відплачу...
Ну куди я подінусь?
Ну де, ти подумай, сховаюсь?
Тут лиш трави та трави:
ромашка, чебрець і полин...
Відпусти мене, доле,
я їм лише посповідаюсь
Й в груди вечір вдихну,
що наяву на бубках ожин.
Я в тих травах згорнусь,
мов у люльці духмяній-духмяній,
Хай гойдають мене
пагінцями неказаних слів.
І віночки сплету
доням вітровим двом неслухняним,
Що волосся мені
розчесали гребінчиком снів.
Ну, а далі? А далі —
підемо удвох, чуєш, доле?
Я збиратиму світлі слова
тут, обабіч межі,
Я в корзину лозову візьму
жменьку неба і поле,
І навчуся для тебе
писати з них, доле, вірші.